

φλου

φλου, άκλ. επίθ. [<γαλλ. flou]. **1.** που είναι θαμπός, που δεν έχει προσδιορισμένο περίγραμμα: «η φωτογραφία βγήκε φλου». **2.** (για λόγια), που δεν είναι σαφή, τα διφορούμενα, τα μασημένα: «δεν μπόρεσα να καταλάβω τι έλεγε, γιατί μιλούσε φλου». **3.** (για ραντεβού) που δεν είναι σίγουρο, συγκεκριμένο, που είναι αόριστο: «δώσαμε ένα φλου ραντεβού για την άλλη βδομάδα»·

- *αφήνω φλου*, αφήνω σε εκκρεμότητα και σε απροσδιόριστο χρόνο μια υπόθεση, σχέση ή κατάσταση: «σηκώθηκε ξαφνικά κι έφυγε κι άφησε φλου την υπόθεση»·

- *είμαι φλου*, δεν είμαι σίγουρος, είμαι αβέβαιος για κάτι: «παρ' όλες τις δικαιολογίες του, εξακολουθώ να είμαι φλου όσον αφορά την αθωότητά του»·

- *ξηγιέμαι φλου*, δε συμπεριφέρομαι με σαφήνεια, ενεργώ με διφορούμενο τρόπο: «όταν ακούω λόγια μασημένα, ξηγιάμαι κι εγώ φλου». (Λαϊκό τραγούδι: *άντε λοιπόν, κυρά μου, να πεις στη μάνα σου τη μπλου, πες της να 'ρθει με τα νερά μου και να μη ξηγιέται φλου ω, μάμν μπλου*)

- *στο φλου*, αόριστα, απροσδιόριστα: «πότε θα ξανασυναντηθούμε; -Άσ' το στο φλου». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *έτσι*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας